

”Nyt nukkumaan!” huusi äiti Kiukkumielelle, kun tämä vielä leikki paloautolla olohuoneen lattialla.

*”En tule!” huusi Kiukkumieli takaisin ja alkoi itkeä.
”En tule nukkumaan IKINÄ! En KOSKAAN!”*

Äiti huokaisi. Kiukkumieltä oli vaikea saada yöpuulle. Aina oli jotain tekemistä. Paloauton piti pelastaa maton alta Pölynimurikauppias Lierukainen. Dinosaurusten maassa oli ruoka-aika ja dinosaurukset piti ruokkia. Kenkälaatikossa asuva Herra Hömelö oli juuttunut kiinni laatikkoon.

”Jos tulet nyt, luen sinulle maailman jännittävimpiä satuja”, ehdotti äiti.

Kiukkumieli havahtui.

”Mitä ihmettä ne ovat?”

”Ne ovat Kiukkumielen ihmeellisestä satukirjasta. Tosi jännittäviä.”

”Onko niissä rosvoja?” Kiukkumieli kysyi

”On toki. Tai ainakin sellaisia velmuja puijareita.”

”Onhan myös dinosauruksia ja leikkikoteja?”

”Ei taida olla, mutta on elefantteja, mummoja ja pölynimurikauppiaita. Ihania pikku kontiaisiakin on.”

Kuultuaan että satukirjassa on jopa kontiaisia ja pölynimurikauppiaita, Kiukkumieli päätti kömpiä

äidin turvalliseen kainaloon. Kyllä satu kontiaisista aina voittaa leikkimisen.

”Nämä kaikki sadut kertovat Kiukkumielen kaupungista. Se on jossain meren tuolla puolen ja tulivuorten tällä puolen, Mamelukkien valtakunnasta länteen ja Oranjesta itään.”

”Oho! Se on varmaan kaukana”, intoili Kiukkumieli.

”Se on kaukana ja niin pieni, että sen tietää vain sinä ja minä ja joku kolmas ja ehkä neljäskin, mutta ei kovin moni muu.”

Kiukkumieli katseli äitiä ällistyneenä. ”Minä tykkään sellaisista saduista, jonka tietävät vain sinä ja minä ja ehkä vielä joku kolmas ja neljäskin. Mutta ei kovin moni muu.”

”Sitten luetaan sellaisia satuja”, äiti sanoi. ”Ensimmäinen niistä kertoo Pölynimurikauppias Lierukaisesta.”

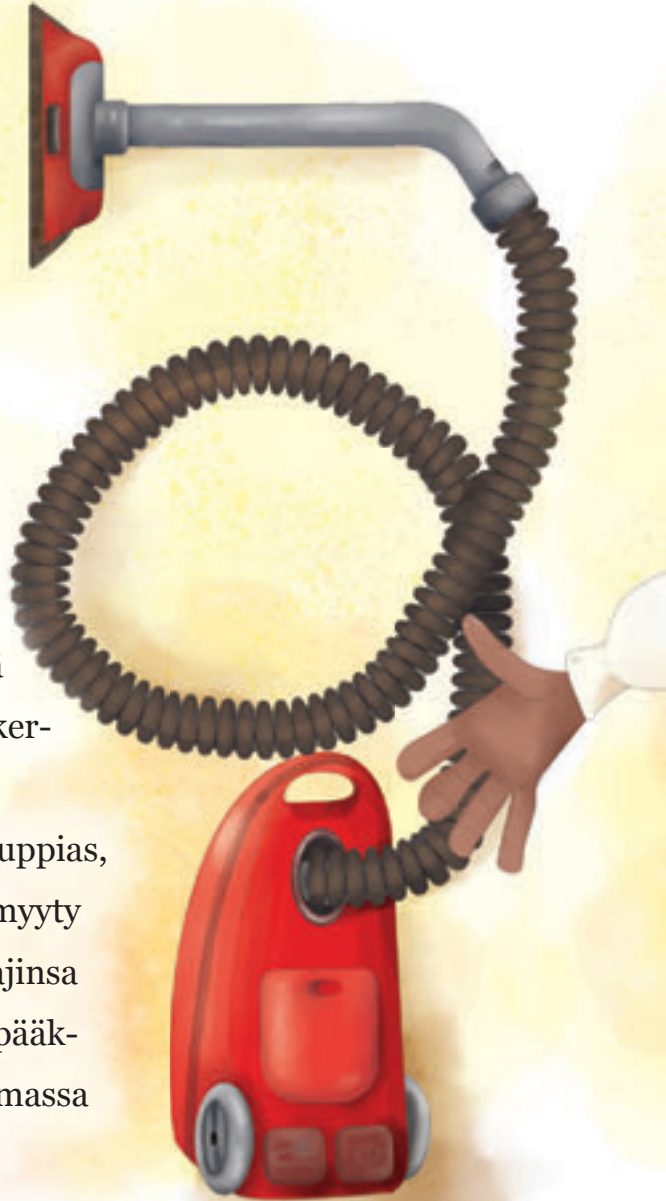
”Hähähähää! Lierukainen! Sehän oli mun leikissäkin mukana!”
pikku Kiukkumieli kihermöi.

PÖLYNIMURI- KAUPPIAS LIERUKAINEN

”Voi kuinka minun ammattini on niin vanhanaikainen”, tuskaili Pölynimurikauppias Lierukainen pienen pienessä puutalossaan pienen pienessä Kiukkumielen puutalokaupungissa yläker-
taan vievien portaiden alla.

Lierukainen tosiaan oli pölynimurikauppias, ja pölynimureita ei oltu enää aikoihin myyty ovelta ovelle. Mutta Lierukainen oli lajinsa viimeinen edustaja. Hän kiersi päivät pääk-
sytysten kolkuttelemassa ovia, soittelemassa kelloja ja painelemassa ovisummereita.

”PÄIVÄÄ PÄIVÄÄ, täällä puhuu Pölynimurikauppias Lierukainen...” sai Pölynimurikauppias Lierukainen usein sanottua, kun jo summeri suljettiin toiselta puolen.

Kiukkumielen kaupungin asukkaat eivät liiemmin pitäneet kulkukauppiaista, ja kaikista vähiten pölynimurikauppiaista. Ja jos hän koputti

KOP KOP!

omakotitalon ovea, kävi miltei yhtä huonosti.

”Kuka siellä”, kuului oven raosta.

”Kuulkaas, minulla on tässä aivan HIRMUISEN upea pölynimuri, jota ilman te ette enää voi pärjätä...”

TÖMPS vain kuului, kun ovi vedettiin kiinni, ja sitten vielä KLOMPS, kun ovensalpa lyötiin kiinni sisäpuolelta. Eikä sen paremmin ovikellonkaan kanssa käynyt koskaan.

”Olkaa nyt painelematta sitä ovikelloa! Minähän näen täältä ikkunasta, että te olette Pölynimurikauppias Lierukainen.

MINÄ EN TARVITSE PÖLYNIMURIA!

Tästä kaikesta Pölynimurikauppias Lierukainen oli niin kovin surullinen. Hänen suuri unelmansa oli myydä valtavasti pölynimureita kaikille ihmisille!

Suuret määrät erilaisia, erikokoisia ja erivärisiä pölynimureita, niiden letkuja ja suuttimia, moottoriosia ja kantokahvoja. Ja tietysti tuhansia pölypusseja!

Mutta kukaan ei tuntunut tarvitsevan pölynimureita. Ja siksi Pölynimurikauppias Lierukainen surkutteli yksin pienessä puutalossaan pienen pienen Kiukkumielen puutalokaupungin laidalla. Hänen kellarinsa oli täynnä erilaisia pölynimureita, joita kukaan ei halunnut ostaa.

Imureiden lisäksi hän oli hankkinut kymmeniä ja kymmeniä pölyrättejä, lattia-moppeja, pesuetikkapurnukoita ja karhunkieli-rapsuttimia. Mutta nekään eivät menneet kaupaksi, koska ihmiset elivät niin kovin siististi muutenkin.

”Mitä ihmettä minä teen näillä kaikilla?” hän tuskaili.

”Ehkä minä voin auttaa”, kuului auki jätetyn ikkunan raosta. Sieltä kurkisti pieni tuhiseva kuono ja pian mustat pienet silmät. Sehän oli Remu, koko Kiukkumielen kaupungin sotkuisin kontiainen.

”No hei vain Remu! Miten ihmeessä sinä voisit auttaa?”

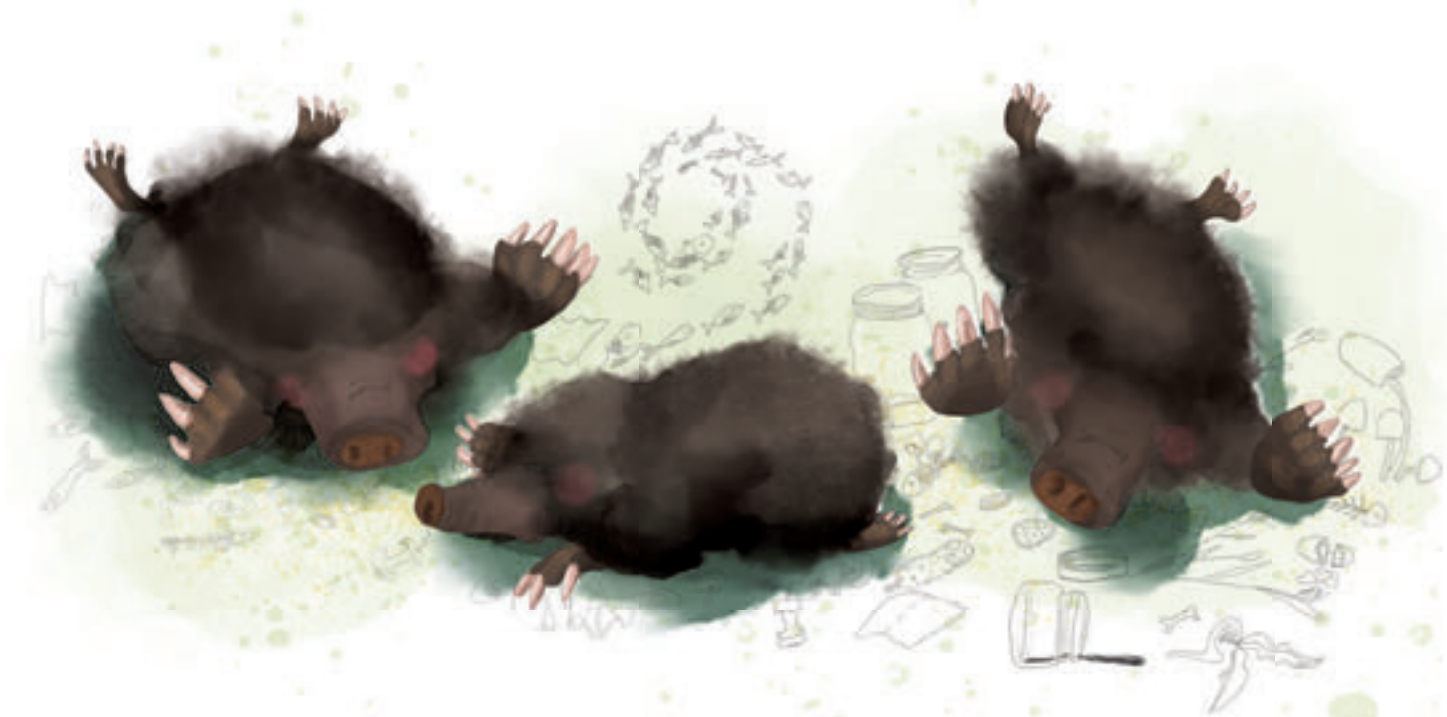
”Tule mukaani niin näytän.”

Kontiainen lähti möyrimään Lierukaisen puutarhan läpi kohti kaupunkia.

”Oletpas sinä aika sottainen”, sanoi Lierukainen Remu Kontiaiselle.

”Minä olin juuri pyörimässä mudassa ja savessa. Ja sitten minä vilistin haisuliejussa ja nojusin tunkiolla”, Remu vastasi ja näytti olevan oikein ylpeä sottaaisuudesta.

”Sinähän haisetkin kovin pahalle”, sanoi Lierukainen.

”No minä uiskentelin silakkalaarissa, liotin varpaitani sienilimassa ja hieroin kainaloihini suolakurkkulientä.”

”No eipä sitten ihme. Miksi ihmeessä sinä niin teit?” ihmetteli Lierukainen.

”Näin sinut istumassa surkeana pihallasi kaikkien pölynimureiden ja moppien ja rätien kanssa. Minua kävi niin kovin sääliksi, että päätin ruveta likaiseksi.”

Pölynimurikauppias Lierukainen ei oikein vielääkään ymmärtänyt kuinka Remu Kontiainen aikoi auttaa häntä sotkemalla itseään, mutta hän kuitenkin seurasi juttelevaa kontiaista pitkin kaupungin katuja.

”Katsopas nyt, Lierukainen!” komensi Remu. ”Soita viiden minuutin kuluttua tuota ovisummeria ja kauppa riepujasi, rättejäsi ja imureitasi. Saat varmasti kaupan aikaiseksi”, hän jatkoi ja hävisi talon pihamaalle.

Muutaman minuutin kuluttua avoimesta ikkunasta kuului sadattelua ja voivottelua. ”Miten täällä voi olla näin sotkuista!” kuului miehen ääni sanovan.

Imurikauppias Lierukainen rohkaistui ja soitti ovisummeria.

”Täällä Lierukainen...” hän ehti sanoa, kun jo ikkunasta työntyi punainen miehen naama. ”Tulittepa oikeaan aikaan”, mies huusi. ”Minä haluan ostaa imurin, rättejä, riepuja, pesu-etikkaa ja mopin!”

Imurikauppias Lierukainen oli aivan ihmeissään. Hän ojensi kaiken tarvittavan suoraan ikkunasta punanaamaiselle miehelle, joka antoi hänelle tarvikkeiden hinnan päälle vielä pienen kiitosrahan. ”Olipa hyvä, että olitte paikalla, Lierukainen. En ollut huomannutkaan kuinka sotkuista täällä oli!” hän sanoi tyytyväisenä ja katosi sisään.

Ymmällään Pölynimuri-
kauppias Lierukainen käveli
talonovelta kadulle ja mietti
mitä oli tapahtunut. Kuinka
ollakaan, Remu Kontiainen
sattui ryömimään siihen
viereen.

”En tiedä mitä teit,
mutta jostain syystä
punanaamainen mies
osti minulta hirvittä-
vän määrän puhdistus-
tarvikkeita ja imurinkin!”

”Kuinkahan siinä niin
kävi?” velmuili Remu. ”Mutta
käydäänpä tuossa naapurissa
Pullapöksyn luona.

”Ei Pullapöksy osta. Olen
kokeillut jo”, vastasi Lieru-
kainen hämmentyneenä.

”Katsotaanpa”, vastasi
Remu Kontiainen hymyillen
ja katosi taas viereiselle talon-
pihalle.

KOP
KOP!!!

”Kuka siellä?”

”Täällä Pölynimurikauppias Lierukainen”, sanoi Lierukainen.

”No onpa hienoa, että tulitte!” huusi Pullapöksy avaten oven.
”Jostain syystä minulla on täällä aivan hurjan likaista. On liejua ja
vaahteranlehtiä. Ja aivan kuin silakka ja suolakurkkukin haisisi lattial-
la!” Pullapöksy tuskaili.

”Tässä on kuulkaa oikein hyvää Puti-pesuainetta. Sillä lähtee kaikki
haju pois, uskokaa vain!” Pölynimurikauppias Lierukainen vakuutti.
”Sillä tulee putipuhdasta!” hän vielä vakuutti ja hymyili niin suuresti
kuin osasi.

”Minä ostan kaikki siivousvälineenne heti! Minulle on kuulkaa tulossa vieraita, joten nyt ei voi kuhnia lainkaan!” Pullapöksy sanoi nopeasti ja työnsi setelitukun Lierukaiselle.

Taas Lierukainen pyöritteli päätään. Onpa nykyään helppo myydä imureita ja pesuaineita.

”Teitkö kaupat”, kysyi taas jostain ilmestynyt Remu Kontiainen.

”Kyllä!” Lierukainen hämmästeli. ”Oletko sinä kenties tehnyt jonkun taikatempun, jonka takia ihmiset ostavat niin paljon puhdistusvälineitä?”

”Voi olla...” myhäili Remu Kontiainen. ”Minä olen kaikkien haisujen mestari”, hän sanoi arvoituksellisesti.

”Mutta nyt sinun täytyy pestä minut kiitokseksi avustani”, Remu jatkoi.

Ja niin Pölynimurikauppias Lierukainen laittoi saavin läheiseen puistoon, istutti Remun siihen keskelle ja jynssäsi ja harjasi tätä Puti-pesuaineella monta tuntia, jotta kontiainen saatiin puti-puhtaaksi.

”Kävipä sille Lierukaiselle lopulta hyvin”, kommentoi pikku Kiukkumieli eikä hän ollut kiukkumieli enää juurikaan.

”Niin kävi. Nyt kaikki maailman kiukkumielet voivatkin mennä nukkumaan. Huominen satu kertoo herra Hömelöstä”, hän jatkoi.

”Herra Hömelöstä? Hömelö on myös mun leikissäni!” Kiukkumieli riemastui. Sitten hän laitto silmät kiinni ja ajatteli onnellisena Kiukkumielen kaupunkia. Seuraavan päivänä hän kuulis tarinan siitä, mitä Herra Hömelölle kävikään ja miten Kiukkumielen kaupungin asukkaat siihen suhtautuivat.

Hän oli onnellinen siitä, ettei näistä tarinoista tiennyt kuin äiti, Kiukkumieli, ehkä vielä joku kolmas ja neljäskin, mutta ei kovin moni muu.